

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyně: a) JUDr. Z. Č.
bytem X
b) Ing. B. F.
bytem X
zastoupená žalobkyní a) jako advokátkou
sídlem Balbínova 384, 261 01 Příbram

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: 1) obec Narysov
sídlem Narysov 76, 261 01 Příbram
2) V. P.
3) M. P.
oba bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2021, č.j. 096447/2021/KUSK-DOP/Lac, sp. zn. SZ_096447/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2021, č.j. 096447/2021/KUSK-DOP/Lac, sp. zn. SZ_096447/2021/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni b) na náhradě nákladů řízení částku 13 466,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Zorky Černohorské.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a stručný obsah podání účastníků řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 20. 8. 2021 domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný současně
 - ve výroku I zamítl jejich *odvolání ze dne 13. 5. 2021* proti rozhodnutí Městského úřadu Příbram, odboru silničního hospodářství (dále jen „silniční úřad“) ze dne 30. 4. 2021, č. j. MeUPB 35925/2021, sp. zn. OSH/76013/2020/OSH/Kleč (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdil,
 - ve výroku II zamítl jejich *odvolání ze dne 11. 6. 2021* proti prvostupňovému rozhodnutí pro opožděnost a toto rozhodnutí potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím silniční úřad vyhověl žádosti Věry a Miroslava Pohanových (v tomto řízení osob zúčastněných na řízení; dále jen „stavebníci“) ze dne 31. 8. 2020 o vydání společného povolení podle § 94l zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „stavební zákon“) a výrokem I podle § 94p stavebního zákona schválil stavební záměr na stavbu „*Komunikace k připojení sjezdů – Narysov*“ na pozemcích p. č. XA, XB a XC v katastrálním území a obci N. (dále jen „sporná komunikace“; všechny pozemky uváděné v tomto rozsudku se nacházejí v tomto k. ú.), výrokem II stanovil podmínky pro umístění stavby sporné komunikace a výrokem III podmínky pro její provedení.

2. V žalobě žalobkyně zrekapitulovaly, že dne 13. 5. 2021 podaly blanketní odvolání (resp. pouze částečně odůvodněné) proti prvostupňovému rozhodnutí, a to vzápětí poté, co se o jeho existenci náhodně dozvěděly dne 11. 5. 2021 prostřednictvím vývěsky Obecního úřadu Narysov – přestože prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno formou veřejné vyhlášky až dne 17. 5. 2021 a k jejich žádosti do jejich vlastních rukou až ve dnech 28. 5. 2021 a 2. 6. 2021. Žalobkyně zdůraznily, že v podaném odvolání samy uvedly, že odvolání doplní ve lhůtě 30 dnů. Pro složitost věci totiž měly zájem seznámit se nejprve se spisovým materiálem. Následně dne 11. 6. 2021 podaly podání (odvolání), ve kterém své předchozí odvolání ze dne 13. 5. 2021 odůvodnily. Žalobkyně tak pokládají za nesprávný postup žalovaného, že (toto) jejich odvolání zamítl jako opožděné podání, neboť mají naopak za to, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podaly řádně a včas.
3. Žalobkyně namítají, že jim bylo v průběhu správního řízení silničním úřadem vždy doručováno do vlastních rukou, prvostupňové rozhodnutí jim proto jako účastnicím řízení podle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) bylo nesprávně doručováno (pouze) veřejnou vyhláškou. Jelikož silniční úřad své pochybení uznal a k žádosti žalobkyň jim prvostupňové rozhodnutí doručil (i) do vlastních rukou (až) ve dnech 28. 5. 2021 a 2. 6. 2021, bylo jejich odvolání podané dne 11. 6. 2021 včasné. Nadto se ve skutečnosti jednalo o podání doplňující odvolání již ze dne 13. 5. 2021, přičemž i toto doplnění bylo podáno v zákonem stanovené třicetidenní lhůtě, tj. včas. Žalobkyně poukazují na to, že silniční úřad jejich odvolání ze dne 13. 5. 2021 a podání ze dne 11. 6. 2021 pokládal za řádná i včasá, jelikož je nevyzval k odstranění

nedostatků odvolání ani k jeho doplnění. Nepostupoval tedy podle § 37 odst. 3 správního řádu, a tím nekoncentroval řízení ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu.

4. Žalobkyně zastávají právní názor, že není-li ve správním řádu výslovně uvedeno, že odvolací důvody je možné uplatnit jen v zákonné odvolací lhůtě, potom nelze takové pravidlo uměle vytvářet jen k tíži účastníků řízení a „pohodlí“ správního orgánu, a tím tak omezovat právo účastníků řízení na spravedlivý proces. Platí přitom, že k omezení doby, po kterou účastníci řízení mohou doplňovat odvolání, vybavil zákonodárce správní orgán oprávněním podle § 36 odst. 1 věty poslední správního řádu, na jehož základě může správní orgán prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy, tedy i doplnění odvolání. Nadto u podání odvolání není vyloučena ani aplikace institutu narovnání (pozn. soudu: správně má být navrácení) v předešlý stav podle § 41 správního řádu. Na podporu svých argumentů žalobkyně odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 5 Afs 16/2000 (patrně má jít o usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Afs 16/2003-56 z uvedeného dne), a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62.
5. Lze shrnout, že po procesní stránce žalobkyně žalovanému vytýkají, že jejich odvolání ze dne 11. 6. 2021 pokládal za odvolání nové a podané opožděně, že jej nepovažoval za rozšíření odvolání ze dne 13. 5. 2021 (doplnění odvolacích důvodů) a konečně že se s jejich odvolacími námitkami uplatněnými dne 11. 6. 2021 nevypořádal ani jako s připomínkami k prvostupňovému rozhodnutí (resp. vyjádřením ve věci) a vzal v úvahu pouze odvolání ze dne 13. 5. 2021. Žalobkyně konstatovaly, že silniční úřad i žalovaný postupovali vůči nim účelově, nerovně a (tím) nezákonně, čímž přispěli k dalším sporům mezi vlastníky pozemků v dané lokalitě. Jelikož je napadené rozhodnutí podle jejich názoru věcně nesprávné, formalistické, zcela nepřezkoumatelné a (tím) nezákonné, navrhly, aby ho soud zrušil. Žalobkyně současně navrhly, aby soud přiznal jejich žalobě odkladný účinek.
6. K žalobě a návrhu na přiznání odkladného účinku žalobkyně přiložily následující listiny: napadené rozhodnutí s dokladem o jeho doručení žalobkyni a), prvostupňové rozhodnutí, smlouvu o smlouvě budoucí ze dne 6. 7. 2020 uzavřenou mezi osobami zúčastněnými na řízení, sdělení obce Narysov ze dne 1. 6. 2020 a 17. 8. 2020 a usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 26. 1. 2021, č. j. 9 C 175/2020-313, o tom, že se řízení o žalobě žalobkyň na povolení služebnosti nezbytné cesty nepřerušuje do doby schválení nového územního plánu obce Narysov, s dokladem o jeho doručení žalobkyni a), jakož i usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2021, č. j. 22 Co 74/2021-331, jímž bylo toto usnesení i přes odvolání obce Narysov jako žalované potvrzeno.
7. Žalovaný ve věci odkladného účinku setrval na svém stanovisku, že žalobkyně konkrétní odvolací námitky neuplatnily včas. Vyjádřil názor, že žalobkyně odvoláním nahrazují soukromoprávní jednání s vlastníky pozemků či stavebníky ohledně veřejného přístupu po pozemcích p. č. XC a XB či hledání řešení v rámci jiného správního řízení. Dosud totiž žalobkyně k přístupu na své pozemky p. č. XD a XE používaly zjevně pozemek p. č. XB. Navrhl proto, aby soud žalobě odkladný účinek nepřiznal.
8. Obec Narysov k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že pro jeho přiznání neshledává důvody. Ohradila se proti tvrzení žalobkyň, že by jim bránila v přístupu na jejich pozemky, a konstatovala, že na ně mají volný přístup. Jelikož obec nesouhlasí s developerským záměrem žalobkyň a nepřijímá jejich agresivní diktát (obec se ale vždy

chovala ke stavebníkům stejně), má za to, že by přiznáním odkladného účinku žalobě došlo jen k zesílení tlaku na obec a k blokaci dané lokality.

9. Ani stavebníci s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě nesouhlasí. K věci uvedli, že žalobkyně mají volný nerušený přístup na své pozemky, ze znalosti místních poměrů vědí, že průchod k nim byl volný vždy. Stavebníci zdůraznili, že i poté, co bude vybudována stavba sporné komunikace, žalobkyním nic nebrání, aby se na ni napojily sjezdem nebo křižovatkou – sporná komunikace bude bez obrub a bude zakončena ohumusováním a zatravněním, bude tedy i nadále možné sjet z pozemku p. č. XC na pozemek p. č. XD a XE. Ke znehodnocení pozemků žalobkyň tak nedojde, naopak se zlepší přístup žalobkyň na jejich pozemky, který je nyní realizován po nezpevněném travnatém porostu. Na rozdíl od žalobkyň získali kladná stanoviska všech dotčených orgánů a splnili veškeré požadavky silničního úřadu, navrhli proto, aby soud napadené rozhodnutí respektoval. Žalobkyně chtějí pouze získat majetkový prospěch, nikoliv přístup na pozemky, a s tím se morálně neztotožňují. S žalobkyněmi proto v minulosti odmítli spolupracovat.
10. Stavebníci soudu doložili následující listiny: vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí ze dne 7. 7. 2021, žádost ze dne 15. 5. 2020 a sdělení obce Narysov k ní ze dne 17. 8. 2020, koordinační situační výkres ke stavbě sporné komunikace, výňatek ze situačního výkresu širších vztahů ke stavbě sporné komunikace, výňatek z prvostupňového rozhodnutí, rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2020, č. j. 174385/2020/KUSK, týkající se dělení pozemků p. č. XF, XG a XB, jakož i rozhodnutí Obecního úřadu Narysov ze dne 19. 4. 2021, sp. zn. NA2021/115, jímž bylo povoleno připojení místní pozemní komunikace na pozemku p. č. XA na nově vybudovanou spornou komunikaci zřízením úrovně křižovatky.
11. Žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení zejména uvedly, že dne 6. 7. 2020 uzavřeli stavebníci s obcí Narysov smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení služebnosti stezky a cesty přes celý pozemek p. č. XC na dobu neurčitou ve prospěch pozemků p. č. XF, XH, XI a XB (nyní ve vlastnictví stavebníků). Ani v této smlouvě ani v rozhodnutí Obecního úřadu Narysov ze dne 19. 4. 2021, sp. zn. NA2021/115, ale není uvedena povinnost, že by se stavba místní komunikace měla převést do vlastnictví obce Narysov. Žalobkyně dále konstatovaly, že je vedeno řízení o jejich žalobě proti obci Narysov o povolení služebnosti nezbytné cesty u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 9 C 175/2020. Navzdory tomu, že žalobkyně navrhovaly řízení o stavbě sporné komunikace přerušit do pravomocného skončení zmíněného soudního řízení, silniční úřad o tomto jejich návrhu nerozhodl a vydal prvostupňové rozhodnutí. I kdyby tam ale nyní žalobkyně uspěly, mohou jim být v budoucnu kladeny překážky v přístupu na jejich pozemky i stran jejich využití k zástavbě. Byť se trasa sporné komunikace s navrhovanou trasou pozemní komunikace ze strany žalobkyň částečně překrývá, pokud by došlo k povolení obou záměrů, bylo by nutné projektovou dokumentaci upravit. V důsledku toho je tak žalobkyním zamezena možnost vybudovat jimi navrhovanou pozemní komunikaci v takové šířce a kvalitě, která by podle jejich názoru lépe vyhovovala celé lokalitě – takto navrhovaná pozemní komunikace je ostatně již předmětem (nyní přerušného) samostatného správního řízení o žádosti žalobkyň ze dne 6. 8. 2020. Po jednání u Okresního soudu v Příbrami dne 7. 9. 2021 jsou nicméně žalobkyně s obcí Narysov nakloněny ke smírnému řešení věci; žalobkyně oceňují i sdělení stavebníků, že by znovu mohli jednat o možnosti vybudování společné komunikace.

Podstatný obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 8. 2020 podali stavebníci žádost o vydání společného povolení. Silniční úřad dne 22. 2. 2021 oznámil zahájení společného řízení o této žádosti na stavbu sporné komunikace. Žalobkyně byly identifikovány jako osoby s vlastnickými nebo jinými věcnými právy k sousedním pozemkům p. č. XD a XE. Oznámení bylo vyvěšeno na úřední desce silničního úřadu dne 26. 2. 2021; do vlastních rukou žalobkyň doručováno nebylo.
13. V průběhu řízení uplatnily žalobkyně dne 4. 3. 2021 proti stavbě sporné komunikace námitky.
14. Dne 30. 4. 2021 vydal silniční úřad prvostupňové rozhodnutí, jehož výrokovou část již soud shrnul pod bodem 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno jednotlivě stavebníkům, obci Narysov, obchodní společnosti ČEZ Distribuce, a. s., a dotčeným správním úřadům. Veřejnou vyhláškou bylo doručováno osobám s vlastnickými nebo jinými věcnými právy k sousedním stavbám a pozemkům. Podle rozdělovníku se mezi těmito pozemky nacházely i pozemky p. č. XD a XE ve vlastnictví žalobkyň. Prvostupňové rozhodnutí (oznámení o jeho vydání) bylo vyvěšeno na úřední desce silničního úřadu dne 30. 4. 2021; žalobkyním do vlastních rukou doručováno nebylo.
15. Dne 11. 5. 2021 požádaly žalobkyně silniční úřad, aby jim prvostupňové rozhodnutí doručil do vlastních rukou, resp. do datové schránky žalobkyně a) nebo na adresu sídla její advokátní kanceláře.
16. Dne 13. 5. 2021 podaly žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání s tím, že ho odůvodní ve lhůtě 30 dnů ode dne podání. Namítaly, že jim bylo nesprávně doručováno veřejnou vyhláškou, a opětovně proto požadovaly, aby jim bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno do vlastních rukou. Uvedly, že k odůvodnění svého odvolání musí nahlédnout do spisového materiálu ve věci, neboť ostatně byly vyzvány silničním úřadem, aby se seznámily s podklady pro vydání rozhodnutí.
17. Dne 28. 5. 2021 bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno do vlastních rukou žalobkyně b), dne 2. 6. 2021 pak do rukou žalobkyně a).
18. Dne 11. 6. 2021 podaly žalobkyně další podání, ve kterém podrobně namítaly, že silniční úřad před vydáním prvostupňového rozhodnutí nerozhodl o jejich návrhu na přerušení řízení samostatným usnesením, že se silniční úřad dostatečně nevypořádal s jejich námitkami uplatněnými v řízení a že je prvostupňové rozhodnutí vnitřně rozporné a nedostatečně odůvodněné. Silničnímu úřadu dále vytýkaly, že dostatečně nezjistil skutkový stav věci, neboť dokazování neprovedl úplně a řádně (stavebníci ani nedoložili veškerá vyjádření dotčených orgánů), jakož opětovně i to, jak jim prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno. Žalobkyně dále vyčítaly silničnímu úřadu to, že vůbec řízení o žádosti stavebníků vedl, přestože věděl, že žalobkyně také podaly žádost o vydání stavebního povolení na stavbu komunikace na pozemku p. č. XC. Jejich žádost přitom byla podána již dne 6. 8. 2020, tj. dříve než tak učinili stavebníci. Žalobkyně dále věnovaly pozornost tomu, v čem se liší jimi navržená komunikace od stavby sporné komunikace a proč jsou některé úvahy silničního úřadu stran sporné komunikace nesprávné. Zdůrazňovaly též, že probíhá řízení u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 9 C 175/2020 o povolení služebnosti nezbytné cesty a za jakým účelem. Žalobkyně konstatovaly, že silniční úřad porušil zásady zakotvené ve správním řádu a dále i § 36 odst.

3 a § 50 správního řádu; zejména namítaly, že v důsledku toho vůči nim silniční úřad přistupoval nerovně, čímž je poškodil a zkrátil na jejich právech.

19. Dne 21. 6. 2021 silniční úřad vyzval ostatní účastníky řízení, aby se vyjádřili k podanému odvolání žalobkyn, přičemž k této výzvě připojil jejich odvolání ze dne 11. 6. 2021. Výzva včetně odvolání byla vyvěšena na úřední desce silničního úřadu dne 22. 6. 2021.
20. Dne 27. 7. 2021 předal silniční úřad správní spis se svým stanoviskem žalovanému. V něm konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyním oznámeno dne 16. 5. 2021 veřejnou vyhláškou, že jsou žalobkyně osobami oprávněnými k podání odvolání a že odvolání bylo dne 13. 5. 2021 podáno v zákonné lhůtě. Na prvostupňovém rozhodnutí trval, navrhl proto žalovanému, aby odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
21. Dne 10. 8. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jehož výrokovou část již soud shrnul pod bodem 1 odůvodnění tohoto rozsudku. V odůvodnění prvního výroku napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že odvolání ze dne 13. 5. 2021 bylo podáno oprávněnými osobami a včas. Ocitoval relevantní právní úpravu odvolacího řízení a obsah podaného odvolání a stručně shrnul skutkový stav věci. Konstatoval, že se silniční úřad řídil procesními postupy stanovenými stavebním zákonem a správním řádem a že nebyla nijak zkrácena práva účastníků řízení. K námitce týkající se doručování prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků ve smyslu § 144 správního řádu. Protože stavební zákon obsahuje speciální úpravu doručování v § 94m stavebního zákona, ustanovení § 25 správního řádu se nepoužije. Žalovaný konstatoval, že silniční úřad postupoval v souladu se zákonem, jestliže identifikoval účastníky řízení (žalobkyně) při doručování pouze označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí a pokud nerozlišoval, zda osoby, kterým je doručováno veřejnou vyhláškou, jsou občany dotčené obce, nebo nikoliv – jeho postup nebyl účelový. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobkyním také doručeno prostřednictvím veřejné vyhlášky a dozvěděly se o něm i uplatnily námitky. Nicméně když pak byla žalobkyním poskytnuta možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, neučinily tak. Protože žalovaný neshledal důvod pro jiný postup, odvolání ze dne 13. 5. 2021 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K odůvodnění druhého výroku napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvolání ze dne 11. 6. 2021 bylo podáno opožděně, protože prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyním řádně doručeno veřejnou vyhláškou již dne 17. 5. 2021. Konstatoval, že skutečnost, že silniční úřad projevil dobrou vůli a na jejich žádost jim prvostupňové rozhodnutí zaslal i do vlastních rukou, nemá vliv na možnost podat odvolání – doručení dne 28. 5. 2021 a 2. 6. 2021 tedy nemělo vliv na běh odvolací lhůty. Opožděné odvolání ze dne 11. 6. 2021 proto žalovaný zamítl a jeho obsahem se nezabýval; současně prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyním doručeno dne 11. 8. 2021 k rukám žalobkyně a).

Posouzení žaloby soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

23. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Soud neprováděl dokazování navrženými důkazy, jelikož předně jde převážně o listiny, které jsou součástí správního spisu, z jehož obsahu soud bez dalšího vychází – správní spis není předmětem dokazování. Ve zbytku pak jde o listiny, jež jsou pro rozhodnutí soudu nadbytečné, jak vyplývá z dalšího odůvodnění.
24. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
25. Žalobní argumentaci lze shrnout tak, že žalovaný podle názoru žalobkyň postupoval nesprávně, zamítl-li dvakrát jejich odvolání, z toho jedenkrát z důvodu podle § 90 odst. 5 věty první správního řádu (výrok I) a jedenkrát z důvodu podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu pro opožděnost (výrok II). Stran prvního výroku žalobkyň především namítají, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a stran druhého, že je napadené rozhodnutí nezákonné, jelikož žalovaný nepostupoval v souladu se správním řádem. Jelikož žalovaný na napadeném rozhodnutí trval, bylo na soudu, aby zodpověděl, zda žalovaný mohl v projednávané věci aplikovat současně § 90 a § 92 správního řádu a tímto způsobem v obou případech odvolání žalobkyň zamítnout a prvostupňové rozhodnutí potvrdit.
26. Úvodem je nezbytné se vyjádřit k otázce oznámení (doručování) prvostupňového rozhodnutí, jelikož na ní závisí běh patnáctidenní odvolací lhůty (§ 83 odst. 1 věta první správního řádu). Platí přitom, že bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, považuje se za podané v první den odvolací lhůty (§ 83 odst. 1 věta třetí správního řádu). Odvolání lze nicméně podat nejdříve poté, co bylo rozhodnutí vydáno (§ 83 odst. 1 věta druhá správního řádu). Pravidla zakotvená v § 84 správního řádu pro běh odvolací lhůty v případě, kdy rozhodnutí nebylo účastníku řízení oznámeno, se v projednávané věci neuplatní, neboť není sporu o tom, že prvostupňové rozhodnutí oběma žalobkyním dříve či později oznámeno bylo. Problém ale tkví v tom, že jim bylo doručováno jak veřejnou vyhláškou, tak do vlastních rukou (k jejich žádosti). Nezbyvá tedy než zjistit, které datum bylo pro běh odvolací lhůty to rozhodné.
27. Předmětné správní řízení bylo společným územním a stavebním řízením podle § 94j a násl. stavebního zákona. Stavební zákon přitom obsahuje speciální úpravu toho, kdo jsou účastníci takového řízení. Ustanovení § 94k stavebního zákona totiž výslovně stanoví, že účastníky jsou:
- a) stavebník,
 - b) obec, na jejímž území má být požadovaný stavební záměr uskutečněn,
 - c) vlastník stavby, na které má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, není-li sám stavebníkem, nebo ten, kdo má ke stavbě jiné věcné právo, není-li sám stavebníkem,
 - d) vlastník pozemku, na kterém má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, není-li sám stavebníkem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku,
 - e) osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.
28. Není sporné, že žalobkyně skutečně byly účastnicemi společného územního a stavebního řízení zahájeného žádostí stavebníků ze dne 31. 8. 2020, a to coby osoby, jejichž vlastnické právo (nebo jiné věcné právo) k sousedním pozemkům může být společným povolením

přímo dotčeno [tj. podle § 94k písm. e) stavebního zákona]. Žalobkyně se ale mylí, že jejich postavení odpovídalo účastenství podle § 27 odst. 1 správního řádu.

29. Jelikož je společné územní a stavební řízení řízením návrhovým, tzn. zahajovaným na žádost, jsou na prvním místě stavebníci jako žadatelé (resp. případně ještě spolu s dalšími dotčenými osobami, na které by se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem muselo vztahovat rozhodnutí správního orgánu) těmi osobami, kterým přísluší postavení tzv. hlavního účastníka řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu. Ustanovení § 94m odst. 2 stavebního zákona pak (pro účely doručování) stanoví, že účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu jsou vedle stavebníků vždy také vlastníci stavby a pozemku (nebo ti, kdo k nim mají jiné věcné právo), na kterých má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, nejsou-li sami stavebníkem. Na pozemcích žalobkyň stavba sporné komunikace nemá být umístěna, žalobkyně tedy evidentně mezi hlavní účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu nepatřily, nýbrž v řízení figurovaly jako vedlejší účastnice ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu.
30. Byť rozlišování účastníků řízení podle § 27 správního řádu obvykle může mít význam z hlediska oznamování rozhodnutí podle § 72 odst. 1 správního řádu, stavební zákon obsahuje speciální úpravu i v otázce doručování ve společném územním a stavebním řízení.
31. Podle § 94m odst. 2 stavebního zákona se oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení a další úkony v řízení doručují účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě, nejde-li o řízení s velkým počtem účastníků. V případě řízení s velkým počtem účastníků stavební úřad doručuje oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení účastníkům řízení podle § 94k písm. a) až d) a dotčeným orgánům jednotlivě; účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci podle § 94k písm. a), c) a d). U stavebních záměrů zasahujících do území několika obcí se v řízení s velkým počtem účastníků oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují vždy veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 3 správního řádu; jednotlivě se doručuje dotčeným orgánům a účastníkům řízení podle § 94k písm. a) až d). Účastníci řízení podle § 94k písm. e) se v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech v řízení doručovaných veřejnou vyhláškou identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem stavebního záměru.
32. Z citovaného ustanovení vyplývá, že pouze nevede-li se řízení s velkým počtem účastníků, doručuje se všem účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě. Jelikož ale předmětné správní řízení bylo právě řízením s velkým počtem účastníků (srov. § 144 správního řádu), základní pravidlo doručování se neaplikovalo a platilo modifikované pravidlo, že se jednotlivě doručuje toliko účastníkům řízení podle § 94k písm. a) až d) stavebního zákona a dotčeným orgánům. Zbývajícím účastníkům řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona se v takovém případě doručuje veřejnou vyhláškou.
33. Vzhledem k tomu, že pro řízení podle stavebního zákona se podpůrně užívají příslušná ustanovení správního řádu, aplikuje se při absenci speciální úpravy i pro doručování veřejnou vyhláškou podle stavebního zákona § 25 správního řádu. Není tedy správný názor žalovaného, že se v projednávané věci § 25 správního řádu neaplikoval vůbec – vždyť v odst. 1 tohoto ustanovení se výslovně stanoví, že se doručuje veřejnou vyhláškou i v (dalších) případech, které stanoví zákon. A příkladem takového zvláštního zákona, který stanoví, že se určité písemnosti ve správním řízení mají doručovat veřejnou vyhláškou, je právě stavební zákon. Doručování veřejnou vyhláškou hraje významnou roli mj. v řízení s

velkým počtem účastníků – v něm lze doručovat písemnosti, a to včetně písemností, které se doručují do vlastních rukou, veřejnou vyhláškou, pokud nejde o doručování známým účastníkům řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu (§ 144 odst. 6 správního řádu).

34. Silniční úřad proto postupoval v souladu se zákonem, pokud nedoručoval prvostupňové rozhodnutí žalobkyním jednotlivě, nýbrž veřejnou vyhláškou. Soud ze správního spisu zjistil, že prvostupňové rozhodnutí (oznámení o jeho vydání) bylo vyvěšeno na úřední desce silničního úřadu dne 30. 4. 2021. Patnáctým dnem po vyvěšení, který připadl na sobotu 15. 5. 2021, se tak prvostupňové rozhodnutí považovalo za doručené účastníkům podle § 94k písm. e) stavebního zákona (§ 25 odst. 2 správního řádu). Poslední den odvolací lhůty počítané od 15. 5. 2021 pak připadl (již) na den 31. 5. 2021.
35. Jak silniční úřad, tak žalovaný tedy vycházeli nesprávně z toho, kdy bylo žalobkyním prvostupňové rozhodnutí oznámeno – nebyl to ani den následující 16. 5. 2021 ani nejbližší pracovní den 17. 5. 2021. Písemnost se totiž podle § 25 odst. 2 správního řádu považuje za doručenou patnáctým dnem po vyvěšení. Doba 15 dnů počíná běžet dnem následujícím po dni, ve kterém byly písemnost nebo oznámení vyvěšeny na úřední desce. Na běh této doby se ale nevztahuje § 40 správního řádu o počítání času, jelikož nejde o lhůtu, na kterou by bylo vázáno provedení určitého úkonu v řízení, jak předpokládá návetí § 40 odst. 1 správního řádu. V případě časového rozpětí podle § 25 odst. 2 správního řádu se z hlediska právní teorie nejedná o lhůtu, ale o dobu, neboť jde o samostatnou právní událost, se kterou zákon spojuje určité právní důsledky, aniž by předpokládal nějakou činnost účastníka řízení (adresáta písemnosti). Písemnost je tedy v tomto případě doručena již patnáctým dnem po vyvěšení, a to i v případě, že tento den připadne na sobotu, neděli nebo svátek (srov. obdobně komentář k tomuto ustanovení v Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 173).
36. S ohledem na zákonem stanovená pravidla doručování účastníkům podle § 94k písm. e) stavebního zákona tedy představují dny 28. 5. 2021 a 2. 6. 2021, kdy bylo žalobkyním k jejich žádosti doručeno prvostupňové rozhodnutí i jednotlivě do vlastních rukou, irelevantní data z hlediska běhu odvolací lhůty, jelikož následovala až po dni, kdy nastaly zákonem stanovené účinky doručení (15. 5. 2021). Pokud žalobkyně poukazují na tato jednotlivá doručení, není jejich argumentace důvodná. Skutečnost, že silniční úřad vyhověl žádosti žalobkyně, rozhodně není známkou toho, že uznal, že při doručování prvostupňového rozhodnutí dříve pochybil. Stejně tak ani skutečnost, že byla některá písemnost v průběhu správního řízení doručena žalobkyním i jinak než veřejnou vyhláškou, nic nemění na tom, že silniční úřad postupoval při oznamování prvostupňového rozhodnutí žalobkyním v souladu se zákonem.
37. Mezi účastníky řízení ale není sporu o tom, že žalobkyně podaly odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí již dne 13. 5. 2021, a dokonce ani o tom, že toto odvolání bylo podáno včas. Jak soud již shora vysvětlil, vzhledem k tomu, že žalobkyně podaly odvolání (jelikož se o vydání prvostupňového rozhodnutí dozvěděly už dne 11. 5. 2021) ještě před uplynutím patnáctého dne ode dne vyvěšení oznámení o vydání prvostupňového rozhodnutí na úřední desce silničního úřadu, hledělo se v souladu s § 83 odst. 1 správního řádu na jejich odvolání jako na podané v první den odvolací lhůty. Spor spočívá až v tom, jak měl silniční úřad (event. žalovaný) postupovat po podání tohoto odvolání a jak měl žalovaný naložit s jejich pozdějším podáním ze dne 11. 6. 2021.

38. Žalobkyně v odvolání ze dne 13. 5. 2021 výslovně uvedly, že podávají neodůvodněné odvolání, neboť k jeho odůvodnění musí nahlédnout do správního spisu. Zaobíraly se v něm pouze otázkou (ne)oznámení prvostupňového rozhodnutí a v té souvislosti silničnímu úřadu vytýkaly, že jim ho doručoval pouze veřejnou vyhláškou, přestože k tomu podle nich neměl žádný důvod předpokládaný § 25 správního řádu.
39. To, že žalobkyně označily své odvolání jako „neodůvodněné“, z něj ale ještě blanketní podání nečiní. Náležitosti odvolání upravuje ustanovení § 82 odst. 2 věty první správního řádu, podle kterého odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo (odvolací důvod). Jelikož se pro řízení o odvolání obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), aplikuje se i v odvolacím řízení § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li odvolání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami. Za takové situace tedy pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Skutečně blanketní odvolání, tzn. takové, které neobsahuje žádné odvolací důvody, tedy zakládá správnímu orgánu (I. stupně nebo odvolacímu, pokud tak již neučinil správní orgán I. stupně) povinnost vyzvat odvolatele k jeho doplnění podle § 37 odst. 3 správního řádu.
40. Žalobkyně v té souvislosti namítají, že nicméně nemůže jít k jejich tíži, že takto silniční úřad nepostupoval – mají přitom za to, že jeho postup svědčí jedině o tom, že jejich odvolání (i ze dne 13. 5. 2021) považoval za řádné.
41. Problematika tzv. blanketních odvolání je bohatě řešena jak v komentářové literatuře, tak judikatuře. Není však záměrem soudu podrobněji se jí věnovat, jelikož rozřešení otázky, zda k postupu podle § 37 odst. 3 správního řádu měl silniční úřad i v projednávané věci přikročit, nemá vliv na výsledek tohoto řízení. I kdyby totiž silniční úřad porušil svou povinnost postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tím, že nepomohl odvolatelkám nedostatky jejich odvolání odstranit a k jejich odstranění je ani nevyzval v k tomu stanovené lhůtě, nemělo by takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem za následek, že bylo (mohlo být) vydáno napadené rozhodnutí v podobě, v jaké bylo vydáno. Ať už totiž odvolání žalobkyň ze dne 13. 5. 2021 obsahovalo alespoň jeden projednatelný konkrétní odvolací důvod (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5 Ca 298/2008-52), nebo neobsahovalo, podstatné je, že podáním ze dne 11. 6. 2021 – i bez pomoci a výzvy silničního úřadu – žalobkyně své odvolání ze dne 13. 5. 2021 samy důkladně doplnily o (další) odvolací námitky.
42. Lze se sice setkat i s právním názorem, že pokud je odvolání doplněno (až) po uplynutí lhůty pro podání odvolání, je třeba toto podání považovat již nikoliv za (doplnění) odvolání, nýbrž za dodatečné vyjádření, které je možné činit podle § 36 odst. 1 správního řádu až do vydání rozhodnutí (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 533). I při takovém postoji je ale povinností odvolacího správního orgánu reagovat na (pozdější) vyjádření odvolatelů. Rozhodně to neznamena, že později doručená podání (vyjádření) nemají žádný význam a odvolací správní orgán na ně nemusí brát ohled. Pro úplnost soud dodává, že zcela nerozhodné je to, že žalobkyně podání ze dne 11. 6. 2021 podaly ještě předtím, než silniční úřad předal správní spis se svým stanoviskem žalovanému, tj. ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení odvolání ze dne 13. 5. 2021 (srov. § 88 odst. 1 větu první správního řádu), čehož

se žalobkyně také dovolávaly. Obecně totiž platí, že se účastník řízení může vyjadřovat po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 1 větu před středníkem a odst. 2 větu první správního řádu), a právně je nerozhodné, vůči kterému orgánu (zda I. stupně či odvolacímu) bude toto vyjádření směřovat.

43. Navzdory uvedenému ale zaujal žalovaný odlišný právní názor. Podání žalobkyň ze dne 11. 6. 2021 totiž (dokonce) považoval za odvolání nové, tedy druhé v pořadí, o kterém měl za to, že je nutné rozhodovat samostatně (samostatným výrokem). Tento jeho názor nicméně soud důrazně odmítá jako vadný. Byť teoreticky vzato nelze vyloučit, že by mohla nastat i taková situace, že by byla po sobě podána dvě samostatně formulovaná odvolání týmiž osobami proti těmž rozhodnutím, není to případ nyní projednávané věci a nadto by ani v takové situaci nebylo možné s ohledem na překážku litispendence považovat taková podání po právní stránce skutečně za dvě nezávislá odvolání, nýbrž jen jako doplnění již podaného prvního odvolání. Žalovaný přitom tento svůj názor opřel toliko o skutečnost, kdy bylo podání ze dne 11. 6. 2021 učiněno. Přestože žalovaný správně konstatoval, že doručení prvostupňového rozhodnutí žalobkyním dne 28. 5. 2021 a dne 2. 6. 2021 nemělo vliv na běh odvolací lhůty, dospěl k nesprávnému závěru, že je na tomto základě podání ze dne 11. 6. 2021 odvoláním opožděným. Žalovaný postupoval nezákonně, jestliže podání ze dne 11. 6. 2021 nevyhodnotil vzhledem k jeho obsahu, kontextu a procesní fázi řízení jako avizované doplnění odvolání a postupem podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu toto podání jako samostatné odvolání bez dalšího zamítl pro opožděnost. Vadný je výrok II napadeného rozhodnutí nadto i z toho důvodu, že žalovaný současně prvostupňové rozhodnutí potvrdil, aniž by pro to existoval zákonný podklad. Právní úprava totiž pouze stanoví, že opožděné a nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Tím odlišuje „formální“ zamítnutí odvolání od zamítnutí „meritorního“ podle § 90 odst. 5 správního řádu, s nímž je navíc spojeno i potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí. Popsaný postup žalovaného spočívající v *de facto* druhém zamítnutí jediného odvolání (resp. v rozdělení jednoho odvolání tvořeného dvěma na sebe navazujícími listinami – prvotním podáním a jeho doplněním – do dvou údajně samostatných odvolání) představuje vážnou procesní vadu. Proto soud napadené rozhodnutí v rozsahu výroku II zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
44. Ani v rozsahu výroku I ale napadené rozhodnutí neobstojí. Nesprávný závěr žalovaného o tom, že se obsahem údajně opožděně podaného podání (odvolání) ze dne 11. 6. 2021 nemusí zabývat, se totiž projevil i při meritorním přezkumu prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. Žalovaný sice postupoval podle § 89 odst. 2 správního řádu, nicméně reagoval toliko na argumentaci uplatněnou žalobkyněmi v podání ze dne 13. 5. 2021, zatímco věcně ignoroval včas, tj. před vydáním napadeného rozhodnutí, doplněnou argumentaci obsaženou v podání ze dne 11. 6. 2021. Tím ale zatížil své rozhodnutí v rozsahu výroku I nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, proč soud nezbylo, než aby i v této části napadené rozhodnutí zrušil, a to podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. S ohledem na výše uvedené vady řízení soud napadené rozhodnutí jako celek zrušil, a to jak pro dílčí nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Vzhledem ke zjevnosti a zásadní povaze procesních vad soud žalobu projednal přednostně, aby tím otevřel prostor pro věcné vypořádání žalovaným opomenutého doplnění odvolání,

příčemž nevyčkával ani na doručení vyjádření žalovaného ve věci samé, jelikož jednak svůj názor k rozhodné právní otázce žalovaný vyjevil již v základních obrysech ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku a jednak procesní postup aplikovaný v napadeném rozhodnutí není jakkoliv vysvětlitelný či ospravedlnitelný. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud v situaci, kdy již rozhodl ve věci samé, samostatně nerozhodoval. Stejně tak se soud nezabýval žalobní argumentací směřující do věcného posouzení, jelikož to je v první řadě úkolem žalovaného.

46. Poté, co tento rozsudek nabude právní moci, bude žalovaný v řízení pokračovat vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným soudem. V dalším řízení žalovaný v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumá soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy – přičemž při posouzení zákonnosti i správnosti prvostupňového rozhodnutí a řízení zohlední nejen námitky žalobkyní vznesené v odvolání ze dne 13. 5. 2021, ale i v jeho včasném doplnění ze dne 11. 6. 2021. Jakákoli doplnění odvolání podaná po zákonné patnáctidenní lhůtě je třeba považovat nikoli za samostatná odvolání, nýbrž (přínejmenším) za dodatečná vyjádření, která je možné činit (není-li tato doba omezena) až do vydání rozhodnutí v odvolacím řízení.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni a), která byla ve věci plně úspěšná, náleží náhrada nákladů řízení představovaná toliko soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč. Žalobkyni b), která byla ve věci také plně úspěšná, pak náleží náhrada nákladů řízení v celkové částce 13 466,50 Kč. Náhrada nákladů řízení je tvořena v dané věci zaplaceným soudním poplatkem v částce 3 000 Kč a dále náhradou nákladů na zastoupení advokátkou [žalobkyní a)]. Ty jsou tvořeny odměnou advokátky za dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení a sepsí žaloby) podle ustanovení § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a za jeden úkon právní služby po 1 550 Kč [replika k vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení ve věci odkladného účinku podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu ve spojení s § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitého na základě § 64 s. ř. s.], k čemuž je dále třeba přičíst tříkrát režijní paušál po 300 Kč jako náhradu hotových výdajů zástupkyně podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náklady právního zastoupení jsou dále navýšeny o náhradu za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, tj. ve výši 1 816,50 Kč. Soud podotýká, že skutečnost, že repliky k vyjádřením ve věci odkladného účinku, byly uplatněny v rozmezí dvou dnů jako tři samostatná podání, neospravedlňuje jejich vyhodnocení za samostatné úkony právní služby, jelikož nic nebránilo jejich spojení do podání jediného. Postup zástupkyně žalobkyně b) v této souvislosti lze hodnotit jako neúčelný, resp. za směřující k účelovému navyšování nákladů řízení. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 466,50 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 o. s. ř. užitého na základě § 64 s. ř. s. k rukám zástupkyně žalobkyně b), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
48. Osobám zúčastněným na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla v řízení uložena žádná povinnost a nebyly shledány ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu